

OPNIEUW IS HET: “IN DE SCHADUW VAN DE STAD” :
de kerken uit de buitengebied moeten verdwijnen.

In 1998 werd de gemeente Diepenveen ingelijfd door Deventer. Ter gelegenheid van dat afscheid kreeg elk huisgezin uit de (voormalige) gemeente een boekwerk in de bus: *In de schaduw van de stad*. De teneur hiervan was: steeds weer heeft de stad het buitengebied gedomineerd.

In 2021 klinkt hetzelfde lied. Overal in de schaduw van de stad worden er kerkgebouwen gesloten. Die sluitingen gebeuren helaas: de tijden zijn veranderd. Onze parochiekerken raken leeg, dat is symbolisch voor het verdwijnende r.k. geloof. Het valt financieel niet meer op te brengen om al die grote gebouwen als kerk in stand te houden. Over deze zaak, die honderdduizenden, ja miljoenen mensen aangaat of aanging, is al genoeg geschreven.

Met weemoed denk ik terug aan de jaren na de oorlog – die ik als kind meemaakte - toen er overal kerken verrezen. Regelmatig stond er zondags op de kansel een bouwpastoor uit een andere provincie, die onze gelovigen opriep om geld te geven voor een nieuwbouw in zijn gemeente. Daar had je een nieuwe wijk, die dringend verlegen zat om een eigen parochie. Maar nu is het 2021.

Wat ik me wel afvraag, is wat de mensen zullen missen als al die parochiekerken van de aardbodem verdwenen zijn. Zo'n gebouw heeft altijd meer betekend dan je zou denken. Elke zondag kreeg je het nodige te horen over de zin van het leven, over goed en kwaad, over normen & waarden, vaak over actuele kwesties. Het was een vast referentiekader, waar veel mensen steun aan ontleenden. Via de vele vrijwillig(st)ers had je allerlei contacten in de buurt. Om nog maar te zwijgen over het gemeenschappelijk vieren van huwelijken en begrafenissen, het delen van lief en leed.

In 2021 krijgt de mens natuurlijk een overvloed aan informatie binnen: de TV heeft veelal de kerk vervangen. Maar wat krijg je allemaal te horen: Wie heeft er gelijk? Wat heeft de persoon die verschijnt op het TV-scherm voor levensovertuiging?

Wat er bij ons binnenkomt, is vaak een allegaartje, zelfs een zootje. Je kunt 60 TV-zenders hebben of nog meer. Je kunt een nog groter TV-toestel kopen, maar de chaos wordt er niet minder door.

Als je in een kerkgebouw binnenkomt, is daar sprake van een andere werkelijkheid. Je hoort er zaken en ontmoet er de medemensen op een andere manier dan op straat. Die structuur heeft het lang volgehouden, je moet niet zo snel mogelijk van die kerkgebouwen af willen. Je kunt heus wel leven zonder kerkbezoek, maar hoe moet dat allemaal? Natuurlijk kun je zondagsmorgens de TV aanzetten en een eucharistieviering vieren. Dat kan buitengewoon zinvol zijn, maar een geloofsgemeenschap in jouw buurt geeft een andere dimensie, met zijn eigen herders of herderinnen, en vrijwillig(st)ers.

Hier in de buurt van Deventer dreigen er = van hoger hand - de nodige r.k. kerken te verdwijnen. Daarover kunnen we gaan treuren, maar is dat echt het enige wat ons nog overblijft? Valt er niets meer te redden? ‘Is er slechts een handvol koren op het land, op de top van de bergen, de vrucht daarvan zal ruisen als ceders van de Libanon.’ (Psalm 72:16) Wat zoveel toewijding, moeite en geld gekost heeft om te realiseren, mag toch niet allemaal met één pennenstreek, zonder enige vorm van inspraak, van hogerhand verdwijnen?

Paul Eggermont,
Schalkhaar.